

Eljött hozzám Jézus (Otthoni szentmise)

Olyan természetes volt korábban, hogy bármikor elmehetek a szentmisére egyedül vagy a családommal. Meg sem fordult a fejemben, hogy eljön egy olyan időszak, amikor nem tudunk, vagy nem mehetünk szentmisére, egészen addig, amíg meg nem jelent hazánkban is a koronavírus járvány.

Szó szerint szívszorító volt a hír, hogy március 21-től a templomokban a nyilvános liturgia szünetel. Csak ültem és kavarogtak bennem az érzések, gondolatok. Mi lesz az áldozással, hogy fogjuk tudni így megünnepelni a húsvétot és még sorolhatnám. Fájó szívvel néztem családi naptárunkat, mely tele volt nagybőjti programokkal - keresztutak, nagybőjti ráhangoló programok a Boldogasszony Iskolanővérekkel és még sorolhatnám – és ezeket most egyszer csak mind ki kellett húzni. Az érzés, amit ez okozott ismeretlen volt, mintha elvettek vagy kiszakítottak volna belőlem valamit.

Elérkezett nagybőjt 4. vasárnapja, melytől bevallom, kicsit féltem. Fogalmam nem volt, hogy milyen is lesz majd itthonról részt venni a szentmisén. Korábban is előfordult, hogy néztünk ilyen közvetítést, de számomra az inkább csak műsor volt a tévében, de nem éreztem olyat, hogy most én valóban teljesen részese lennék az ott bemutatott szertartásnak.

Úgy gondoltam, hogy mivel szombat este a közeli templomból közvetíti a rádió a szentmisét, meghallgatom. Amint felmentem a szobába úgy éreztem, a gyerekek még jobban hangoskodnak, mint máskor. Kételyeim nem csillapodtak, de meggyújtottam két mécsest és kitettem az asztalra egy keresztet, majd felhangosítottam a rádiót. Meglepetésemre, ahogy elkezdődött a szentmise, mintha minden kizáródott volna, a zajok eltávolodtak, minden megszűnt körülöttem. Könnyeim akaratlanul potyogni kezdtek, melyek a hiány, a vágy fájdalmainak kifejezői voltak. Aztán szép lassan a könnyeket valami megnyugvásféle váltotta fel, olyan, amit korábban még nem tapasztaltam. A szentmise alatt egyre jobban esteledett, kintről már alig szűrődött be az ablakon keresztül világosság. A szoba magányában - miközben a szentmise zajlott a rádióban - csak a mécsesek pislákoltak egyre fényesebben, így kirajzolva a kereszt körvonalait. Egyre erősödött bennem az érzés, hogy nem vagyok egyedül. Ezen a szentmisén, - annak ellenére, hogy a hálósobánkban voltam, nem egy templomban - valóban úgy éreztem, hogy eljött hozzám Jézus és - ahogyan a lelki áldozás imájában is kérjük - beköltözött a szívembe. Rá kellett jönnöm, hogy azáltal, hogy a jelenlegi helyzetben nem mehetünk szentmisére nem elvett tőlünk a Jóisten, hanem adott, csak fel kell tudnunk ismerni az új lehetőségekben rejlő kincseket.

Az új helyzetben vasárnaponként akár több szentmisébe is lehetőségünk van bekapcsolódni. A korábbi, akár megszokássá vált szentmiselátogatást valami más váltotta fel. Már a hét vége fele elkezdünk készülni a gyerekekkel a vasárnapi szentmisére. Szombat este kikészítik a gyerekek a legszebb ruháikat és lelkesen várják a vasárnap reggelt, amikor a nappalinkba gondosan elrendezik a székeket, mintha a templomba lennének és várják a mise kezdetét. Később lehetőségünk van a férjemmel meghallgatni a máshol elmondott, nekünk szóló szentbeszédeket. A szent három napban jó volt a társammal együtt úgy jelen lenni, ahogy a gyermekeink megszületése óta nem volt lehetőségünk.

Ez az időszak többek között nagyon jó arra, hogy újra közelebb kerüljünk a Jóistenhez. Felismerjük és nyitottá tegyük a szívünket, lelkünket arra, hogyha befogadók vagyunk, akkor Jézus bármikor, bárhol eljön hozzánk, legyünk a templomban, a szobában vagy akár a természetben.